

ИВАН ДАВИДКОВ
КОПАЧИ НА КЛАДЕНЦИ

chitanka.info

Най-напред се появяваше оня, който държеше в ръцете си двуствола черничева клонка, наподобяваща рогата на млад елен. Човекът вървеше по тревата бос, съсредоточен, обикаляше край дърветата, връщаше се, но черничевата клонка не потрепваше, сякаш беше залепнала за пръстите му. Ала идваше миг, когато ръцете се изпъваха, дръпнати от незнайна сила, рогата на младия елен се изправяха, сякаш усетили нещо, затрептяваха, и човекът, с лице на жрец, казваше: „Копайте, тук е водата!“ — и сядаше да запали цигара.

Тогава идваха с кирки и лопати ония, които трябваше да копаят кладенеца.

Първата копка отсичаше широка колкото длан ивица земя с трева и глухарчета. След това се зареждаха други удари. Лопатите подхващаха земните отломъци, с пукот изскубваха корените на тревата и очертаваха тъмен кръг, по който копачите започнаха да се спускат, стъпка по стъпка, надолу, където ги чакаше тайната на водата. Звуците на кирките бяха весели и лопатите, подхвърлящи пръстта около започнатия кладенец, приличаха на закръжили лястовици, които излепваха едно голямо гнездо. Но идваше часът, когато се появяваха камънаците. Първият от тях звънваше под остриетата на кирките като заключена метална врата и тоя глас казваше: „Махнете се! Вие нямате ключ за мене!“ Копачите я опипваха с остриетата на своите кирки, опитваха се да подхванат тая врата отдолу, да я повдигнат със скриптене и да я откъртят. Ако много силно ги бе запленила тайната на водата, те, плувнали в пот, успяваха да се преборят с камъка, и като го оставяха да лежи по гръб горе, на тревата, продължаваха да се спускат към глъбините.

По-слабите духом, стигнеха ли до камъка, се изкатерваха по влажната стена на започнатия кладенец, сядаха да си поемат дъх горе, поглеждаха побитите си длани и казваха: „Тук е каменисто. Ще трябва да потърсим по-мека пръст...“ И започваха да копаят на друго място. Но там отново се появяваше каменистият пласт. Отначало това бяха шисти, които се къртеха на пепеляви цепленки. Лопатите ги подхвърляха към ръба на новозапочнатия кладенец и слушаха как те позвънват и се хлъзгат по тревата. Ала под шистите се появяваше кремък. Копачите го подхващаха оттук-оттам, но като разбираха, че не се помръдва, изкатерваха се горе, на тревата, и тръгваха да копаят на друго място, с надеждата, че пръстта там ще бъде рохкава.

Така те покриваха цялата поляна с големи къртичини от пръст и обезверени си тръгнаха, уморено разлютели на рамо кирките и лопатите.

А ония, които бяха успели да се преборят с първия камък, продължаваха да се спускат към гълбината и да къртят кремъците. Денят ставаше за тях само един кръг от светлина, високо горе, и той все повече се смалываше. На копачите им се струваше, че са попаднали в душен чувал и след миг някой ще върже горния му край и ще ги остави във вечна тъмнина. Но тоя човек не се появяваше. Само някоя птица се опитваше да върже чувала със сребърната нишка на своя полет, но нишката беше тънка и се късаше.

Най-после се чуваше гласът на водата. Той беше тих като обаждане на синигер в гола пролетна гора, нежен глас, който звучеше в глухотата като симфоничен оркестър. Водата сълзеше по стените на кладенеца, заливаше дъното му и там се очертаваше едно друго небе, из чийто все по-едреещ кръг ония, които бяха останали горе, издърпваха с полюляващо се въже достигналите до тайната на водата.

Копачите се отпускаха без сили на моравата, неуспели да избършат калните си лица, гледаха към небето, което им се струваше необикновено дълбоко и светло, и виждаха от далечината да се задават ония, които идваха да пуснат позвънваща по стените от ръбеста пръст кофа, и да пият прохладата на гълбините, забравили да попитат чии ръце са дълбали тоя кладенец.

11 ноември 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.